

AZ ATYA ÉS A FIÚ SZEREPE AZ ÍTÉLETBEN

A téves elképzelések kizárása

Dániel könyvének hetedik fejezetében találkozunk a mennyei ítélet kezdete előtti bevezető eseményekkel. Ebben a leírásban Dániel elmondja, hogy miként vonulnak fel, és foglalják el a helyüket az ítéletben résztvevők. *„Nézém, míg királyi székek tétetének, és az öreg korú leüle, ruhája hófehér, és fejének haja, mint a tiszta gyapjú; széke tüzes láng, ennek kerekei égő tűz; Tűzfolyam foly és jön ki az Ő színe felől; ezerszer ezeren szolgálának néki, és tízezerszer tízezeren állának előtte; ítélők ülének le, és könyvek nyitattának meg.”* (Dán. 7,9-10.). Majd ezt követően még azt is látja a próféta, hogy *„az égnek felhőiben mint valami emberfia jön; és ment az öreg korúhoz, és eleibe vitték őt. És adott néki hatalmat, dicsőséget és országot, és minden nép, nemzet és nyelv néki szolgálja; az Ő hatalma örökkévaló hatalom, amely el nem múlik, és az Ő országa meg nem rontatik.”* (Dán. 7,13-14.).

Ennek a leírásnak az alapján nagyon sokan gondolják az Atyáról azt, hogy bírói minőségben foglalta el a helyét a királyi székében. A leírás szerint ugyanis azok közé ül le, akik ítélőkként ülnek be a királyi székekbe: *„királyi székek tétetének, és az öreg korú leüle... ítélők ülének le, és könyvek nyitattának meg.”* (Dán. 7,9-10.). Mivel tehát az „öregkorú” a „királyi székekben... ítélők”-ként helyetfoglalók között ül le, ebből következtetnek arra sokan, hogy valójában az „öregkorú” a legfőbb bíró ebben az ítélkező eseményben. Ezt még csak megerősíteni látszik, hogy később még az „emberfia” is az „öregkorú” elé lett kísérve: *„ment az öregkorúhoz, és eleibe vitték őt”* (Dán. 7,13.).

Ez az értelmezés még meg is állná a helyét, ha a Biblia egészéből kiemelnénk, és csak önmagában próbálnánk meg értelmezni. Ilyet azonban nem lehet tenni, mindent csak a teljes Írás összefüggésében szabad értelmeznünk. Ugyanis nem nekünk kell kitalálni, hogy Isten egy adott igeszakaszban mit akart kinyilatkoztatni, mivel ezt megteszi Isten nekünk, csak meg kell keressük az Igében azt a kijelentést, aminek kiegészítésével értelmet kap és világossá válik Isten üzenete.

Ebben az esetben mindenképp előtérbe kell tudnunk, amit maga Jézus mond el nekünk János evangéliumban: *„az Atya nem ítél senkit, hanem az ítéletet egészen a Fiúnak adta”* (Jn. 5,22.). Ez a jézusi kijelentés mindjárt más megvilágításba helyezi a Dánielen keresztül adott kinyilatkoztatást. Bár ennek ellenére egyesek mégis megpróbálják átértelmezni Jézusnak a fenti kijelentését, olyan bibliai szakaszokra hivatkozva, amik mintha mégis az Atyát jelölnék meg Bíróként a vizsgálati ítéletben. Mivel azonban a Szentlélek által ihletett Bibliában összhangnak kell lenni a különböző kinyilatkoztatások között, ezért a Jézus által adott egyértelmű kijelentés teljesen világossá teszi, hogy az „öregkorú” nem bírói minőségben foglalja el a helyét a királyiszékekben ülő ítélők között, mert Ő ezt átadta *„egészen a Fiúnak”*.

A másik általános elgondolás szerint az „emberfia” mint közbenjárónk és védőügyvédünk jelenik meg, és ebben a minőségben vesz részt az ítéletben. A már eddig is idézett igei kinyilatkoztatások szerint viszont ezt az elgondolást is el kell vetni, mert nincs összhangban a Biblia egyéb kijelentéseivel. Ha ugyanis az Atya *„az ítéletet egészen a Fiúnak adta”* (Jn. 5,22.), akkor ebben az ítéletben a Fiú a Bíró, ezért nem lehet a Közbenjárónk is, mert a kettő kizárja egymást. A Biblia szerint Jézus ugyan a Közbenjárónk is, de ez a szolgálata egy másik dimenzióban történik, nem a vizsgálati ítélettel összefüggésben, de erre majd csak a következő részben fogok kitérni.

Az ítélet résztvevői

Az ítéletben látott királyi székek olyan lények részére lettek elhelyezve, akiknek megadatott az ítéletben való aktív részvétel joga és lehetősége. Ezeket a lényeket János apostol is láthatta látomásában, és neki úgy mutatták be őket, mint a *„huszonnégy Vén”* (Jel. 4,4.). János apostol írásából azt is megtudhatjuk, hogy ezek a Vének az emberi család képviselőiként vannak jelen ebben az ítéletben, hiszen a megnyilatkozásukban ők maguk is a bűn világából megváltott embereknek vallják magukat:

„A négy lelkes lény, és a huszonnégy Vén leborult a Bárány előtt, mindegyiknél hárfák és aranypoharak voltak, jóillatokkal tele, amik a szentek imádságai. És éneklének új éneket, mondván: Méltó vagy, hogy elvedd a könyvet és megnyisd annak pecségeit: mert megöleltél, és **megváltottál minket Istennel a te véred által, minden ágazatból és nyelvből és népből és nemzetből**” (Jel. 5,8-9.). Bizonyára azokról az emberekről van itt szó, akik Jézussal együtt támadtak fel, mert akkor „a sírok megnyíltak, és sok elhúnyt szentnek teste föltámadt. És kijövé a sírokból, a Jézus föltámadása után bementek a szent városba, és sokaknak megjelenének” (Mt. 27,52-53.). Ezek a különböző korokból és nemzetiségből feltámadt szentek azután Jézussal együtt fel is mentek a Mennybe: „Fölmenvén a magasságba foglyokat vitt fogva” (Eféz. 4,8.).

Ugyanakkor nagy számú angyali sereget is láthatott Dániel az Isten királyi széke körül szolgálni. Ezek az angyalok nemcsak azért vannak ott, hogy Istennek szolgáljanak, hanem egyéb oka is van az ottlétüknek. Ezek az angyalok, mint tanúk vesznek részt ebben az ítéletben, hiszen ők számunkra ugyan láthatatlanul, de mégis ott voltak és vannak velünk az életünk minden pillanatában, és ismerik életünk minden részletét. Jézus a kisgyermekkel kapcsolatos kijelentésében beszél arról, hogy mindenkinek van egy kíséző angyala, aki ott van mellette: „az ő angyalaik a mennyekben mindenkor látják az én mennyei Atyám orcáját” (Mt. 18,10.).

A vizsgálati ítéletet nagyon pontosan vezetett könyvek alapján tartja meg Isten, és mivel ezekben a könyvekben feljegyzett események az angyalok jelentései alapján készültek, ezért nekik is ott kell lenni akkor, amikor ezek bemutatása történik. De a jelenlétük azért is fontos, mert így nyer teljes igazolást előttük is az, hogy Isten minden esetben igazságos ítéletet mond ki a megvizsgált emberek felett.

Az Istentől rendelt Bíró

Pál apostol az Athéni tartózkodása idején beszélt Jézusról úgy, hogy Ő lett Istentől rendelve arra, hogy megítéljen a „föld kerekiségén” élő minden embert: „Mivelhog **rendelt egy napot, melyen megítéli majd a föld kerekiségét igazságban egy férfiú által, kit arra rendelt.**” (Csel. 17,31.9). Ez is összhangban van azzal, amit Jézus mondott János evangéliumában. Pál később szintén ezt képviselte az írásaiban. Ezért a korinthusiakhoz írott második levelében azt írta: „Mert nekünk mindnyájunknak meg kell jelennünk a **Krisztus ítélőszéke előtt, hogy kiki megjutalmazassék aszerint, amiket e testben cselekedett, vagy jót, vagy gonoszt.**” (2Kor. 5,10.).

Dániel próféta úgy szemlélhette Jézust ebben az ítéletben, mint egy embernek Fiát: „Látám éjszakai látásokban, és ímé az égnek felhőiben **mint valami emberfia jött; és ment az öreg korúhoz, és eleibe vitték őt**” (Dán. 7,13.). Ezzel a bemutatással Isten azt szeretné hangsúlyozni, hogy Jézus nem isteni minőségében, hanem az emberi család tagjaként vesz részt az ítéletben. Vagyis olyan személy képvisel bennünket, aki vállalja a velünk való testvéri kapcsolatot. Jézus önként vállalta, hogy testvérünk és barátunkként lesz jelen ebben az ítéletben. „Ti az én barátaim vagytok... Nem ti választottatok engem, hanem én választottalak titeket” (Jn. 15,14.).

Az Atya nem azért adta a Fiúnak az ítélettel jogát, mintha a Fiúnak, mint az Istenség egyik tagjának nem lett volna ehhez joga. A gutaütött ember meggyógyításakor nyilatkoztatta ki Jézus, hogy Neki joga van a bűnöket megbocsátani.

A Szanhedrin kémeinek figyelő szeme előtt vittek Jézus elé egy béna embert. Ekkor Ő olyat mondott ennek az embernek, amit a jelenlévők istenkáromlásnak minősítettek Jézus szájából. „Hogyan beszélhet ez így? Az Istent káromolja! Ki bocsáthat meg bűnöket az egy Istenen kívül?” (Mk. 2,7.). A farizeusok és írástudók tehát a maguk módján már le is vonták a következtetésüket, és úgy gondolták, hogy ezt a kijelentést majd mint egy halált érdemlő bűnt hozhatják fel Jézus ellen.

Jézus azonban szándékosan élte ki a helyzetet, mivel Ő ekkor határozott bizonyosságot akart adni a messiási küldetéséről. Ezt még azzal is fokozta, hogy feltárta előttük azt, hogy tudja, mit gondolnak róla: „Mit tanakodtok a ti szívetekben?”, kérdezte tőlük. (Lk. 5,22.). Később pedig még azt is kérdezte tőlük, mit gondoltok: „Melyik könnyebb, azt mondani: Megbocsáttattak néked a te bűneid; vagy azt

mondani: Kelj fel és járj?” (Lk. 5,23.). Erre a kérdésre annyira egyértelmű a válasz, hogy Jézus nem is várta meg, hogy a kérdezők válaszoljanak rá.

Majd Jézus azzal folytatta: *“Hogy pedig megtudjátok, hogy az ember Fiának van hatalma e földön megbocsátani a bűnöket, (monda a gutaütöttnek): Néked mondom, kelj fel, és fölvén nyoszolyádat, eredj haza!”* (Lk. 5,24.). Jézus tehát nemcsak azt mondta ki, ami a könnyebb – „*megbocsáttatnak a te bűneid*” – hanem azt is megtette, ami a nehezebb, vagyis meggyógyította ezt a beteget, aki ezekután felkelt és elment haza.

Amikor János apostol azt írja az evangéliumban, hogy az Atya „*egészen a Fiúnak adta*” az ítéletet, akkor néhány mondattal később azt is elmondja, hogy erre azért van szükség, mert az egész emberi család megítélésében Jézus nem a Fiú Istenként, hanem „*emberfia*”-ként vesz részt, ezért „*hatalmat ada néki az ítélettelre is, mivelhogy embernek fia*” (Jn. 5,27.). Csodálatos örömhír ez a Biblia evangéliumában, mert ez azt mondja el nekünk, hogy a mi testvérünk és barátunk fog ítéletet mondani felettünk.

Az ítélezés jogának átadásában benne van az is, hogy mi nem tudnánk az Atya ítéletét jószívvvel elfogadni igazságos ítéletnek. Mi emberek úgy gondolkodunk, hogy bennünket csak az tud megérteni, aki már maga is volt olyan helyzetben, mint amilyenben mi vagyunk. Ezért az Atya ismerve ezt a beállítottságunkat, inkább lemondott a bírói jogáról, hogy ne inogjon meg bennünk az iránta érzett bizalmunk és szeretetünk. Mivel pedig az „*Isten Fia*” közénk jött, és „*hosszánk hasonló*” emberré lett, ezért Tőle el tudjuk fogadni, hogy meg tudja érteni a mi sajátos és egyedi helyzetünket, és ezért tudjuk Tőle bizalommal és fenntartás nélkül elfogadni a felettünk kimondott ítéletét.

Az Atya jelenlétének fontossága

Az előzők hátterén jogosan merülhet fel mindenkiben az a kérdés, hogy akkor az Atya miért van jelen az ítéletben, és miért foglalja el a legfőbb helyet az ítélok között. Ha Ő nem ítél senkit, márpedig Jézus ezt állította róla, akkor mi a jelentősége a jelenlétének?

A vizsgálati ítéletben az Atya központi helyen való jelenlétét a megváltási tervben lefektetett alapelvek határozzák meg. Ez az isteni terv már megvolt „*a világ megalapítása előtt*” (1Pét. 1,20.), mielőtt Isten bármit is teremtett volna. Ebben a tervben az Istenség (Elohim) személyei szét osztották maguk között azokat a feladatokat, amikre a bűnössé lett emberi család megmentése érdekében szükség lesz. Ahogy az általunk Fiú Istenként ismert személy vállalta a Megváltói részt, miszerint feláldozza önmagát a bűnös helyett. Az Atyaként ismert isteni személy pedig azt vállalta, hogy a megvalósítás teljes ideje alatt Ő megmarad az Istenség hozzáférhetetlen dicsőségében, és így fogja kézben tartani és irányítani azokat az eseményeket, amiknek meg kell történniük. Minden bekövetkező eseménynek az Ő jóváhagyásának pecsétjét kell magán viselni.

Ezt lehet felismerni azokban a kijelentésekben is, amikor Jézus ilyeneket mondott: *„Én semmit sem cselekedhetem magamtól... mert nem a magam akaratát keresem, hanem annak akaratát, aki elküldött engem, az Atyát.”* (Jn. 5,30.). *„Mert én nem magamtól szóltam; hanem az Atya, aki küldött engem, ő parancsolta nékem, hogy mit mondjak és mit beszéljek.”* (Jn. 12,49.).

Mivel Jézus a vizsgálati ítéletben „*emberfiaként*” gyakorolja a bírói feladatot, azért az „*Atya*” jelenléte ebben az esetben is az Istenség hitelesítő pecsétjét jelenti az ítélethez. Az Atya jelenléte, mint a legfőbb isteni hatalom megtestesítője, garantálja a meghozásra kerülő ítéletek minőségét és igazságosságát. Ezt hívatott szemléltetni az a jelenet is, amikor az „*emberfia*” az „*öregkorú*” elé meg, aki felruházta őt mindazzal, amire az ítélethozatalhoz szüksége van, mint „*emberfiának*”: *„ada néki hatalmat... örökkévaló hatalmat, amely el nem múlik”* (Dán. 7,14.).

Az a tény pedig, hogy bennünket az a Jézus fog megítélni, aki emberré és a barátunkká lett, aki annyira szeretett, hogy kész volt helyettünk és értünk feláldozni az életét, ez egy rendkívüli és csodálatos örömhír a Biblia evangéliumában. Az Igében ez azért van kinyilatkoztatva, hogy soha ne feledkezzünk el arról, hogy a testvérünk és barátunkká lett Jézus fog ítéletet mondani felettünk. Ezért

soha ne félelemmel gondoljunk a megítéltetésünkre, hanem „*bizodalommal*”. János apostol ezért írja le háromszor is, hogy „*bizodalmunk van... legyen*” (1Jn. 2,28; 3,21; 4,17.). Ez a bizodalom azért lehet bennünk, mert mi hit által helyet cseréltünk Jézussal, mint Megváltónkkal. Ez pedig azt jelenti, hogy a megítéltetésünk alkalmával nem a mi bűnös életünk, hanem az Ő nekünk tulajdonított büntelen élete lesz megvizsgálva, mert a Golgotán viszont a mi bűneink miatt kellett Neki meghalnia.

Valamilyen szinten ugyan Szószólónak és Közbenjárónak is nevezhetjük Jézust az ítéletben, de nem abban az értelemben, ahogyan szoktak erre gondolni. Hiszen nem az Atya a Bíró, akit Jézusnak ki kellene engesztelni irányunkba, hanem Jézus a Bíró, és Ő csak a már eldöntött ítéletét viszi az Atya elé. Azért visz minden megvizsgált esetet és eldöntött ítéletet az Atya elé, mert a meghozott döntéseihez az Ő jóváhagyását is kikéri. Ekkor teljesedik be az, amit a főpapi imádságában mondott: „*Atyám, akiket nékem adtál, akarom, hogy ahol én vagyok, azok is én velem legyenek*” (Jn. 17,24.). De ezzel a közöttük lévő tökéletes egység is kifejeződésre jut az egész teremtett világ előtt.

Jézus ekkor nem azt mondja az Atyának, hogy nagyon szeretném, ha beleegyeznél abba, hogy ezek az emberek is velem lehessenek ott, ahol én vagyok. Jézus nem kérést terjeszt az Atya elé, hanem az igényét nyújtja be, mint az ítélet Bírója, a meghozott ítéletével áll az Atya elé, és bejelenti, hogy „*Atyám... akarom*”.

Jézus ekkor csak azoknak az eseteit viszi az Atya elé, akiket előzőleg Ő már megvizsgált, és a vizsgálat eredményeként úgy döntött, hogy méltónak ítéli őket az örök életre. A döntés joga tehát teljesen Jézusé az ítéletben. Ő azonban minden meghozott döntését odaviszi az Atya elé azért, hogy az Atya is kimondhassa az egyetértését az ítélettel kapcsolatban, és ez egy csodálatos kép a közöttük lévő egységről és összhangról.

Mivel Jézus tölti be a bírói tisztet az ítéletben, ezért teljes joggal mondhatta azt Pál apostol is Jézusról, hogy Ő „*mindenképpen üdvözítheti azokat, akik Őáltala járulnak Istenhez*” (Zsid. 7,25.). Mert Ő már csak azok esetét viszi tovább az Atya elé, akiket elfogadott barátainak, és akik megőrizték ezt a barátságot Vele, akik mindvégig állhatatosaknak bizonyultak. Az Atya viszont jóvá hagy minden elé vitt ügyet, mert az ítélettelétel jogát teljesen átadta a Fiúnak.

Ennek az eseménysornak viszont van egy nagyon komoly üzenete és jelentősége. A Biblia teljes határozottsággal nyilatkozik arról, hogy az Istenség személyei között tökéletes harmónia és egység van. János apostol azt írja ezzel kapcsolatban: „*Mert hárman vannak, akik bizonyosságot tesznek a mennyben, az Atya, az Íge és a Szent Lélek: és ez a három egy*” (1Jn. 5,7.). Jézus maga is hasonlóan nyilatkozik: „*Én és az Atya egy vagyunk*” (Jn. 10,30.). „*De ha ítélek is én, az én ítéletem igaz; mert én nem egyedül vagyok, hanem én és az Atya, aki küldött engem.*” (Jn. 8,16.).

Ezzel a harmóniában meghozott és kimondott ítélettel az egész teremtett világ előtt tesz bizonyosságot az Atya és a Fiú, mert azt fejezik ki mindenki előtt, hogy Ő közöttük tökéletes egység és összhang van. Ez egy látványos megjelenítése annak, amit Jézus mondott korábban: „*Én és az Atya egy vagyunk*” (Jn. 10,30.).